

GABRIELA HOUSTON

DRUHÉ SRDCE JI MŮŽE
NAVŽDY PROMĚNIT
V DÉMONA

STRIGA

KIO KAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2021 by Gabriela Houston
Translation © Soňa Tobiášová, 2021
Copyright © ALPRESS, s. r. o.
First published in the UK and USA in 2021
by Angry Robot, an imprint of Watkins Media Limited
angryrobotbooks.com

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE SECOND BELL
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím
Angry Robot, an imprint of Watkins Media Limited
přeložila Soňa Tobiášová
Redakční úprava Anetta Nová
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2021
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-607-0

Mým milovaným dcerám Scarlett a Sienně

Salka držela paže nehybně před sebou, její tělo se pod mokrou noční košilí s každým úderem srdce zmenšovalo. Zachvěla se, když se kolem ní pevně ovinul stín, jako by ji škádlil, dorážel na ni a hladově z ní sál zbytky síly. Snažila se nedívat na ruce, z nichž se rychle vytrácela tuková tkáň i tvrdou prací zocelené svaly. Přestože cítila mírnou bolest, odmítla se dívat. Je to jen výměna energií, pomyslela si, a z nosu na rty jí stekl tenký pramínek krve. Stín jí náhle přešel po tváři a rudé krůpěje dychtivě slízl.

*Zvoní, zvoní druhý zvon,
neutišíš srdce sklon.
Bude pálit, bude dštít,
běž ho z města vyhodit.*

dětská říkanka z pohoří Heyne

1

Klink

Štíhlá ruka zdobená prstýnky uhodila do stolu, až kov zacinkal, a potom se rozhostilo ticho. Všichni pochopili, že Miriat došla k rozhodnutí, jež žádné řeči nemohly změnit. Ženy, které se tísnily v malé místnosti, jen zaraženě sledovaly, jak si pomalu stahuje prstýnky jeden za druhým, pak i bronzový náramek, vše zvedá, aby to dobře viděly, a pokládá na hromádku uprostřed stolu. Do hnízda strig si člověk nesměl odnést nic než to, co měl na sobě.

Nakonec Miriat přistoupila k úzkému lůžku v rohu pokoje, zvedla teplý uzlíček a přitiskla si ho k hrudi. Ze záhybů látky se ozval slabý pláč a jedna z žen si znechuceně odplivla. Miriat ji ignorovala a prošla kolem se vztyčenou hlavou.

Než překročila práh, na okamžik se zarazila, protože za dveřmi čekal mladý muž. Mával rukama, jako by zaháněl chlad, přestože stál na slunci, jež i teď na podzim hrálo. Tmavýma očima se na ni zadíval, a nejspíš jen ona zahlédla, jak nepatrně nakrčil čelo a povytáhl koutek úst. Nic neřekl, a tak i Miriat mlčela. Aniž od ní odtrhl oči, rozepnul si sponu vlněného pláště, přehodil jí ho přes ramena a přitom ji zlehka pohladil po pažích.

Několik hlasů za jejími zády nesouhlasně zahučelo. Ještě před chvilkou to byli přátelé a příbuzní, utěšovali ji a povzbuzovali, mluvili o šťastné budoucnosti. Tedy jen

kdyby se podvolila. Kdyby poslechla a dovolila, aby její dítě odnesli. Teď už jí nepřáli ani teplý pláště.

Miriat se zhluboka nadechla, vyšla z domu a nechala starý život za sebou.

Když scházela z kopce dolů, nedívala se na lidi, co ji sledovali.

Pekař Aurek, který si na ni jako mladík tajně myslel, si teď jen odplivl a přitáhl pevněji k sobě manželku. Gniew, starý hokynář, co měl tolik rád děti, že jim tajně podstrkoval cukrovinky z velké sklenice, když se jejich matky nedívaly, teď zkřivil tvář a křikl obscénní nadávku, jakou by Miriat z jeho úst nikdy nečekala.

Zakryla cípem pláště uzlíček ve své náruči, protože se zvedl vítr. Vtom vzduchem prolétlo shnilé jablko, rozbilo se o kámen na cestě těsně před ní a potřísnilo lem dlouhé sukně. Rozhlédla se po davu. Mohl to udělat kdokoli z nich. Některá z žen, s nimiž ještě před pár dny trávila dlouhé hodiny v družném hovoru na cestě k dolu, kam mužům nosily oběd. Nebo někdo z mužů, kteří jejího manžela plácali po zádech, když se oženil, a zapíjeli s ním dobrou zprávu o jejím těhotenství. Samé známé tváře, a přece náhle cizí – jako když ve zlém snu někdo nasadí dračí hlavu vašemu děcku, aby vás zmátl a vystrašil. *Tohle nemůže být pravda.* Miriat odbojně povystrčila bradu, třebaže se tak necítila.

Celé městečko se jako obvykle chtělo podívat, kdo odchází. Brzy ráno sešly z hor tři ženy zvané Doly, aby se přesvědčily, že se vše děje po právu, a ty teď mlčky postávaly na kraji davu. Kápě ceremonálních plášťů měly přetažené přes hlavu, takže nebylo vidět víc než jejich stažené rty. Miriat jejich přítomnost přijala s povděkem, vždyť tu nakonec byly i pro její bezpečí.

Slzy si schovej na potom, pomyslela si a zařala zuby.

Náhle z davu vyběhla pekařka, která Miriat kdysi donesla svatební dort a nechtěla za něj přijmout odměnu, a rozpřáhla se. Miriat se sotva stačila odvrátit, aby chránila dítě, když jí na zádech přistál obsah kbelíku s odpadky z kuchyně. Dav zahučel a zavýskal, když viděl, jak jí po vlasech za límec stéká šťáva z nahnilých slupek od brambor a cibule, spolu s kuřecími kostmi.

„Hniloba k hnilobě, strigo,“ křikla žena a spokojeně přikývla.

Miriat měla chuť ji uhodit nebo jí jinak připomenout zradu přátelství, ale pohled do davu ji zarazil. Na takovou reakci přece všichni čekali, brali by jakoukoli záminku, aby ji mohli roztrhat na kusy. Kdyby tu ženu udeřila, ani tři Doly z Prissanu by ji nedokázaly ochránit.

Miriat se tedy jenom narovnála v ramenou. „Jak říkáš,“ zamumlala a odvrátila se. Vydala se dál po cestě a cítila, jak jí tuhnu paže. Modlila se, aby si jejího strachu nikdo nevšiml nebo ho neucítil jako shnilé jídlo na jejím plášti a ve vlasech.

Vyšla z vesnice a vydala se dál po blátivé cestě mezi terasovitými poličky, odkud už zmizela úroda. Mířila k lesu.

Na konci cesty, kde už začínal hluboký les, spatřila shrbenou postavu. Srdce jí pokleslo, ale šla dál.

„Také mi to chceš rozmlouvat?“ zeptala se už bez vzdoru.
„Ne.“

Stařena si stáhla šál hlouběji do čela a opřela se o hůl, kterou nějaká dobrá duše vyzdobila vyřezávanými lístky. Pak k Miriat stočila bílé, nevidomé oči.

„Ani nechci vědět, jestli ti to za to stojí. Na tohle si musíš odpovědět sama.“

„Stojí. Pro mě jiná volba není,“ řekla Miriat.

„Odpověděla sis.“ Stará žena zašátrala v záhybech sukně a pak si začala pěchovat malou dýmku. Chvilí tiše stály, než

si zapálila, dvakrát zabafala a rozkašlala se. Pak tiše dodala: „Mohla bys mít další děti. Později.“

„Ano, jen tohle už ne,“ odpověděla Miriat.

„Ne, tohle ne,“ odpověděla stařena tónem, jímž dala najevo, že by se tak moc nestalo. „Už se nebudeš smět vrátit, chápeš?“

„To nic, nestojím o to.“

„Ani kdyby dítě umřelo?“ Stará žena si odhrnula z tváře šedé vlasy. „Odcházíš navždycky. Les tě zpátky nepustí.“

„A co bys udělala ty?“ zeptala se Miriat. „Jak by ses zachovala na mém místě?“

Stařena potáhla z dýmky, a když vydechla, utvořil se nad jejich hlavou kouřový kruh, co se vytratil až po chvíli. Žena jen potřásla hlavou a vzdychla: „Už bys asi měla jít.“

Miriat zaváhala, pak se naklonila a políbila ji na tvář. „Sbohem, mami.“

Přitiskla si dítě na prsa, vyrazila k lesu a už se neohlížela.

V horách Heyne se vlastně nacházelo jen jediné malé město. Shluk prastarých stavení a stodol u jediné cesty, jež držely pohromadě zákon a tradice. Domky postavené tak, aby odolaly krušným zimám, měly většinou modře natřené dveře – pro oko i pro odhánění zlých sil. Okolní krajina byla chladná, neslitovná, a nejspíš proto rodila chladné lidi. A někdy také strigy.

Jednou za čas se v Heyne narodilo dítě se dvěma srdci. Nikdo netušil proč, ale všichni už věděli, jak se zachovat. Porodní bába Dola každému novorozenci přiložila na hrudníček dutý roh, jehož ušší konec si vložila do ucha a zaposlouchala se. Obvykle zaslechla tlukot jednoho malého srdce a úsměvem uklidnila vystrašenou rodičku. Někdy však oči dítěte sledovaly Dolu pozorněji a dvojí tlukot zpečetil jeho osud.

Dola pak děcku ovázala ručku červenou kůží, odnesla ho na kraj lesa, nechala ho tam a odešla. Rodina dítě oplakala a svůj žal a hanbu pohřbila v prázdném hrobečku.

Občas se však stalo, že se matka takového dítěte odmítla vzdát. Pokud ji nic nedokázalo přesvědčit, musela do vyhnanství spolu s děckem. Odešla s ním do vesnice strig vysoko v horách a nikdy se nevrátila.

Miriat zvedla hlavu ke korunám vysokých stromů, jež se nad ní pohupovaly, a jejich kmeny přitom skřípaly jako rezavé panty. Přivinula děcko k sobě a políbila ho na čelo. Odměnou jí byl tichý povzdech, ale dítě vzápětí zkrabatilo tvářičku a chystalo se dát do pláče. „Ale ne, to ne, miláčku, vydrž ještě...“

Pohoupala ho a pokračovala dál po lesní cestě směrem na západ. Ochladilo se a vlhký vzduch zábl při každém nadechnutí. Tiché šumění lesa Miriat od strachu nijak nepomáhalo. Netušila, jak se dostane ke strigám, jimž se zatím po celý život měla vyhýbat. Přijmou ji vůbec, nebo jí opravdu vyrvou dítě z náručí? Zachvěla se. Ne, to nedovolí. Postaví se jim všem, když bude muset.

Vzduch prořízl dětský pláč. Miriat se tedy posadila pod vysoký dub, aby miminku dala pít. Zlostně se mračilo a bilo ji pěstičkami do prsou.

„Měla bys ho umět uklidnit,“ ozval se někde za ní vysoký hlásek, což ji k smrti vylekalo. Prudce se otočila, ale neviděla nic než listí rozhoupané větrem. „Je vás slyšet už od Stromu naděje,“ pokračoval hlas. „A to jsi na medvědím území, víš?“

„Kde jsi?“ křikla Miriat a snažila se ovládnout paniku. „Ukaž se, já se tě nebojím.“

Přímo ze stromu, u něhož se Miriat usadila, sklouzla sotva dvanáctiletá dívenka. Měla černé oči a tmavé vlasy s nádechem rudé. Seskočila z nejnižší větve a obrátila se k Miriat.

Ta měla na chvíli dojem, že zahlédla dvě stejné dívky vedle sebe, ale když zamrkala, jedna z nich zmizela.

„Jsem Maladia,“ promluvila dívenka a zadívala se na děcko. Pak k němu vztáhla paži. „Můžu se podívat?“

Miriat ztuhla a přitáhla si dítě k tělu.

Maladia se uculila. „Copak? Bojíš se snad velkých zlých stigojů? Máš strach, že tě sežeru? Jsi teď přece jedna z nás, radši si na to zvykej.“ Naklonila hlavu ke straně a čekala.

Miriat to zarmoutilo, ale dívka měla pravdu. Rozbalila tedy uzlíček a odhalila dětskou tvářičku.

Maladia přiložila děcku ke krčku dva prsty a Miriat se sykavě nadechla, jak se polekala. Musela potlačit nutkání dívku odstrčit.

„No ano, je to striga,“ řekla dívka po chvíli. Pak se zadívala na Miriat a její šaty. „Víš ty vůbec, že se blíží zima? To sis nevzala nic dalšího?“ Miriat jen mlčky zavrtěla hlavou.

Maladia pokrčila rameny. „Tak to ti asi umrzne zadek. Některé holky si před porodem schovávají deky na kraji lesa. Jenom pro jistotu, chápeš?“

Miriat sklopila oči. Jak byla hloupá! Věděla, že mladé ženy z vesnice myslí na zadní vrátka, ona si však ty poslední měsíce odmítala připustit, že by její prvorozené děcko mohlo být striga.

Maladia se slitovala. „Tak se tu porozhlédneme. Vsaším se, že někde bude zapomenutá přikrývka uvázaná ke stromu. Trochu času ještě máme.“

Miriat se pokusila o úsměv.

„A jak se miminko jmenuje?“ zeptala se dívčina, když procházely po kraji lesa.

„Salka,“ odpověděla Miriat. „Dala jsem jí jméno Salka.“

„Už tam budeme? Měla bych ji nakrmit,“ ozvala se Miriat cestou borovým lesem. Pochodovaly na sever už téměř celý

den a musela se čím dál častěji zastavovat. Tak dlouhá chůze byla krátce po porodu náročná a bolestivá. Miriat si však nestěžovala, ani když ji malá průvodkyně netrpělivě popoháněla dál. Děťátko se třásl chladem, přestože bylo zabalené do vlněné pokrývky, kterou Miriat nakonec objevila v koruně jednoho stromu.

Dívka se s úsměvem plácla do čela. „Promiň, mrně už musí hlady šilhat, že jo? Sedni si třeba támhle.“ Přeběhla ke staré osice, rostoucí mezi balvany, a zadívala se na Miriat. Ta se tam s povzdechem usadila.

V tu chvíli z koruny stromu spadlo modré vejce, odrazilo se od mechem porostlého kamene a dokutálelo se Miriat k nohám. Dítě přestalo plakat a Miriat s Maladiou se zadívaly na prasklé vejce, z něhož se ozvalo slabé pípnutí. Holátko k jejich překvapení přežilo pád, chladný vzduch je probudil a teď se dralo ven z nakřáplé skořápky.

„Nejspíš ho z hnízda vystrčila kukačka, chuděrku.“ Maladia se zadívala do koruny stromu. „Nikdy jsem neviděla, že by ptáče spadlo z takové výšky a nezabilo se. To bude asi znamení.“ Natočila hlavu k Miriat. „Ale stejně tu nemůže přežít. Zabít ho by bylo milosrdnější.“ Zatvářila se vážně a Miriat netušila, zda mluví jenom o ptáčeti.

Miriat se sehnula a zvedla ptáčka v dlani. Ten poskočil a natočil otevřený zobáček směrem k ní. V tom okamžiku se Salka pohnula a také se na matku zadívala.

„Stejně pojde,“ opakovala Maladia a se zájmem Miriat pozorovala.

„Ale ne,“ odpověděla Miriat, „když se o něj postarám.“

Když nakrmila Salku a hladovému ptáčeti vložila do zobáčku larvu, pokračovaly v pochodu k osadě strig. Maladia se několikrát nabídla, že dítě ponese, ale odmítavý výraz matky ji odradil. Nesla tedy jen vylíhnuté ptáče

a nechala Miriat častěji odpočívat. K večeru konečně do-
razily k dřevěné bráně, která z dálky připomínala spíš jen
změť suchých polen a klacků.

Maladia zaklepal a hned nato se odněkud shora ozval
skřehotavý hlas: „Tak už vykoplí další?“ Obě ženy zvedly
hlavu k baculaté tvářičce, která na ně shlížela z koruny vel-
kého stromu, co rostl hned za branou.

„Nech řečí a radši otevři, ty tele! Je nám zima a máme
hlad. Nestydíš se?“ křikla Maladia, ale usmívala se od ucha
k uchu.

„Nestydím, kozo jedna. Za to si nic nekoupím. A člo-
věk se taky nic nedoví,“ odpověděla dívka při slézání a za
moment jim těžká vrata otevřela.

Byla asi stejně stará jako Maladia, měla hezkou oblou
tvář a laskavé hnědé oči. Když se ty dvě objaly, bylo jasné,
že je mnohem líp živená a její měkkost svědčila o větším
pohodlí. U pasu měla tři kožené váčky vyzdobené barev-
nými vzory, kolem límce haleny výšivku v podobě snítky
bodláčí. To oblečení se Miriat zdálo povědomé, třebaže
dívku nikdy neviděla.

„Ty jsi striga?“ zeptala se opatrně.

„Ha!“ zasmála se Maladia. „Ona je přece Dola. Nepo-
znáš to už podle toho, jak se naparuje?“ Maladia si založila
hubené ručky na prsou a její přítelkyně ji škádlivě nakopla.

„Dola?“ nechápala Miriat. „Tak mladá? Všechny, co jsem
viděla, byly spíš starší ženy.“

„Některé z nás jsou velmi staré, ale nemůžeme tak vypa-
dat hned od narození,“ zasmála se Dola, až se jí tváře
zatřáslly. „Já ale pracuju spíš na druhé straně hor, v Heyne
jsi mě potkat nemohla.“

„Pracuješ...“ Miriat pochybovačně naklonila hlavu ke
straně.

„Ona tomu říká práce,“ odfrkla si Maladia. „Radši jí moc
nevěř, teprve se učí.“ Dola se na ni ušklíbala.

„A jak ti říkají? Chci říct, jak se jmenuješ?“ zeptala se Miriat. Nezávazný hovor s dívkami jí zvedl náladu, protože se zdál běžný a přirozený.

„Všem se jim říká jen Dola,“ odpověděla Maladia a zakroutila očima. „Všechny předvídají budoucnost, i když ne stejně dobře...“

„Osud je jen jeden a jedno jméno pro ty, co v něm umí číst, docela stačí,“ pronesla Dola s vážnou tváří. „Ty máš každopádně štěstí. Dola od Západní řeky je zrovna tady. Stará se o nemocné děcko, takže si ušetříš cestu z kopce do kopce.“

Miriat se neklidně pohnula a zadívala se za bránu, jestli přes Dolino rameno zahlédne nový domov.

Po zádech jí přešel mráz, když si všimla dvou nehybných postav, jak ji tiše pozorují od brány. Šlo o ženu středního věku a tmavookého chlapce.

Ten si Miriat prohlížel s neskrývanou zvědavostí; do čela mu přitom přepadla hustá tmavá ofina.

Matka mu ji něžně odhrnula a zadívala se Miriat do očí. Neusmívala se.

Pak náhle promluvila: „Jestli jsi přivedla novou strigu, Maladio, neměla bys mi to ohlásit, místo aby ses tam bavovala?“

Obě dívky překvapeně vypískly a zadívaly se do země. „Ano, jistě, Almo,“ špitla pak Maladia a naznačila Miriat, aby šla za ní. Dola je následovala a cestou zašeptala: „Až se představíš Almě a Dola od Západní řeky tě prohlédne, mohla by sis se mnou promluvit, co říkáš? Já vím hodně věcí. Nebo si třeba zahrajeme o pár drobných?“

„Jen to ne,“ vyhrkla Maladia a zakoulela očima. „Ona totiž podvádí.“

„To není pravda!“ sykla Dola uraženě. „Není moje vina, že někdy předpovím výsledek.“

„Jasně – když si schováš pár kamínků do rukávu, je to asi předvídání.“ Maladia ignorovala rozhořčený výraz své kamarádky a kývla na Miriat. „Pamatuj si, že s Dolou prohraješ, i kdybys vyhrávala.“

První, čeho si Miriat všimla, byly kozy. Pohybovaly se úplně všude: okusovaly sušící se prádlo, neochotně vozily na hřbetě děti, pletly se pod nohy na cestě vesnicí i ve vchodech do obydlí. Zdály se dobře opatrované, dlouhá srst se jim jen leskla. Všudypřítomný pach kyselého mléka Miriat zvedal žaludek a zároveň jí připomněl, že má hlad.

Šla za Maladiou a ženou jménem Alma a dítě opět pevně tiskla v náručí. Přitom cítila, jak ji pozorují zvědavé dětské oči. Byl to ten chlapec od brány – držel se po jejím boku a snažil se zahlédnout Salčinu tvářičku. Miriat si všimla, že chlapec pokulhává. Jednu nohu měl v podivném úhlu stočenou dovnitř a zřejmě ho pobolívala. Jak procházeli vesnicí, obyvatelé je sledovali a postupně se k nim v téměř slavnostním průvodu začali připojovat.

Pohled na místo, jež mělo být jejím novým domovem, Miriat vyděsil. Čekala sice těžkosti, jenže nic ji nemohlo připravit na bídu a ubohost téhle osady.

Tvořily ji v podstatě samé okrouhlé chatrče a Alma je teď vedla k té největší. Miriat si všimla vyvýšené zeleninové zahrádky a několika koz uvázaných u kůlu, nevzrušeně pozorujících přicházející průvod.

V chatě se sušily byliny a bochníky sýra zavěšené na stropě. Stálo tam i několik dřevěných paland, pod nimiž měla své místo domácí zvířata. Přesto se prostor zdál uklizený a dobře organizovaný. Jen kouř z ohniště ve středu místnosti Miriat zaštipal do očí.

Alma zavolala na ostatní, aby vešli, a počkala, až zaujmou místa podél stěn.

Miriat se zachvěla, když mezi nimi zahlédla několik tváří, co znala z minulosti. Jako by se ocitla na onom světě a oživlí duchové ji teď měli soudit.

„Tak tedy,“ ozvala se Alma, když usedla na dřevěné křeslo, na němž ležel kus kůže. „Posaď se a řekni, proč bych tě tu měla nechat.“ Vůdkyně strig se opřela a spojila si konečky prstů před obličejem. Měla hubenou, šlachovitou postavu jako někdo, kdo pracuje tvrději a jí méně, než je pro něj dobré. Její tvář působila vlídně i navzdory ostrým vráskám kolem úst a mezi úzkým obočím. Ty vypovídaly mnohé o jejích těžkých rozhodnutích a přestálé bolesti.

Miriat netušila, co se od ní čeká. Otočila se k Maladii, jenže ta se jejím pohledu vyhnula, jen usilovně hladila holátka ve své dlani.

„Co to máš? Dej mi to!“ dožadoval se ten malý kluk s drzostí a chamtivostí svého věku. Zatahal ji za rukáv.

„Dej pokoj!“ odbyla ho Maladia ostře a snažila se ho odstrčit. „Ten patří Miriat, ona ho našla.“

„Vážně?“ Alma je ostrým pohledem sledovala a ušklíbla se. „Vsadila bych se, že to kuře brzo pojde. Takže městská paničko,“ obrátila se zpět k Miriat, „máš se čím obhájit?“

„Vždyť víte, proč jsem tady,“ vydechla Miriat a v duchu si spílala, že se jí chvěje hlas. „Moje dcerka se narodila jako striga a nemohla jsem dovolit, aby mi ji vzali. Takže jsem přišla za vámi.“

„Opravdu?“ Alma jen povytáhla obočí. „Tomu tedy říkám hrdinství.“ Pár dalších žen se tiše zachechtalo.

„Ale já chci vědět, čím dalším nám budeš užitečná, než tou trochou mateřské lásky.“ Alma zvedla ruku a lidé v místnosti se zase utišili. „Neopustila jsi svoje děcko, to je hezké, jenže proč bychom tě měli vzít pod svou střechu? Jak vidíš, máme tu beztak dost hladových krků.“

Miriat se rozhlédla. Muži a ženy podél stěn ji napjatě sledovali. V místnosti bylo dusno, cítila pach těch lidí, jejichž stíny se pohybovaly po stěnách.

„Nemám, kam bych šla,“ zašeptala se sklopenou hlavou. *Oni ji pošlou pryč, nechají ji umřít hladu v lese.* Odvaha, s níž ráno vyrazila do hor, ji náhle opustila, a do očí se jí draly slzy. Rychle je hřbetem ruky setřela. „Já přesně nevím, co mám pro dcerku udělat, ale vy ano. Už nemám příbuzné, ani přátele, co by mi pomohli, tak jsem přišla sem. A jestli mám zaplatit svým tělem a krví, tak si to tedy vezměte. Moje dítě ale zimu v horách nepřežije, jestli nás vyženete.“

„Tvoje tělo a krev?“ odfrkl si jeden muž v rohu. „Co jiného by taky špinaví stigojové chtěli, že?“ Miriat se nahnabila, když to vyslovil. „Za koho nás máš, děvče?“ I ostatní se ihned napružili, jak nad nimi to slovo stále mělo moc i v jejich vlastní osadě.

„Mordate, mírni se přece,“ uklidňovala ho Alma. „Náš host o našich zvycích očividně moc neví... Což nebude její vina,“ dodala a zadívala se opět na Miriat, jako by se to mělo teprve ukázat. „O tvůj život nám rozhodně nejde, děvče. Brzy poznáš, že tady se žádná striga nechová podle temných impulzů svého druhého srdce.“

Všichni v chatě přikyvovali a křížovali se, jako by odháněli zlé síly.

Alma si promnula spánky, krátce se odmlčela a pak prohlásila: „Mužeš tedy zůstat.“ Shromážděným se očividně ulevilo a někteří se dokonce pousmáli. Alma zvedla prst. „Ale jedno bys měla pochopit hned. Nejsi žádná hrdinka. Kolik novorozenců jsi viděla na kraji lesa? Kolik žen od vás naopak muselo navždy odejít do noci, aniž jim někdo aspoň popřál hodně štěstí? Co jsi tehdy udělala, co jsi řekla na jejich obranu?“ Nechala slova působit, ale odpověď neočekávala. „Tady je naopak dost takových, co by na to uměly odpovědět.“ Miriat se trochu schoulila, Alma si povzdechla

a pokračovala o něco laskavěji: „Dala jsi svému děcku šanci, a my se tedy zachováváme stejně. A to ptáče, co drží Maladia,“ doplnila, „si taky vezmi na starost.“ Zadívala se Miriat do očí a krátce kývla. „Když přežije, bude to pro tebe dobré.“

Miriat poslali do chatky velké jako její kůlna doma v Heyne. Mladá Dola ji doprovázela. Uvnitř už na ně čekala žena, jíž říkali Dola od Západní řeky. Ta ukázala na vyvýšenou matraci, vycpanou mechem a slámou, v zadní části titěrného pokojíku. „Jen pojď dál,“ usmála se na Miriat. „A ty mi podej mou brašnu, dítě,“ otočila se k malé Dole.

V brašně našla jakousi lahvičku a pomocí zubů ji odzátkovala. Nalila si na dlaň pár kapek tekutiny a lahvičku podala děvčeti, aniž se na ně ohlédla. Promnula si dlaně a místnost naplnil ostrý pach oné tekutiny. Nebyl nepříjemný, ale tak silný, že Miriat vhrkly slzy do očí.

„Vidím, že moji malou přítelkyni už znáš.“ Dola od Západní řeky ukázala na děvče, a to na Miriat zamrkalo. „Bude se dívat, jestli ti to nevadí. Musím vás teď s děckem prohlédnout.“

Miriat přikývla a starší žena jí přiložila ruce na břicho. „Dítě je na světě tak druhý třetí den,“ řekla, když ji jemně prohmatávala silnými prsty. „To jim ta láska nevydržela ani tak dlouho, aby tě nechali zahojit?“

„Věřili nejspíš, že ani ta moje dlouho nevydrží,“ odpověděla Miriat a zadívala se té ženě do očí.

Dola přikývla a stiskla Miriat rameno. „Tady jsi aspoň v bezpečí. Měla bych si však promluvit s jinými Dolami. Lidi z Heyne se mi zdají čím dál netrpělivější. Nejspíš se s radnicí nedohodneme, ale možná, že až příště vyobcují mladou matku, nechají ji po porodu aspoň trochu zotavit. Teď se tady polož.“

Klidná rozhodnost porodní báby Miriat podivně utěšovala. Jako by za ten šílený den konečně zažívala něco běžného a přirozeného. Mladá Dola vzala jemně do náruče zavinuté dítě, aby si Miriat mohla lehnout na matraci. Dola od Západní řeky pak Miriat vyhrnula sukni a mávla na dívku, aby se šla podívat, co dělá.

„Tahle chatka není kdovíjaká, ale aspoň přespíte v suchu,“ řekla, a když si všimla, jak se Miriat zatvářila, pokračovala: „Já vím, že se to nedá srovnat s tím, jak jsi doteď žila...“ Zdálo se, že v chatrči nikdo nebydlel už dlouho. Bláto ze stěn opadávalo a pod ním místy vystupovaly opěrné klacky. Na rámu dveří visela zpuchřelá kůže, co měla uvnitř držet teplo. Ale někdo už stihl rozdělat v ohništi uprostřed chatrče oheň, připravit dřevo a rašelinu na podpal a pověsit na strop pár bochníčků syra. Ve světle plamenů se bělavě leskly. V jednom rohu stál hliněný hrnek a v něm hrubě otesaná vařečka, jeden hrnek a mísa, obojí ze dřeva. V chatce někdo i zametl a pokusil se stěny vyspravit mechem. Bud' měli tedy obydlí stále připravené, nebo vesničané věděli, že Alma Miriat s děckem neodmítne, a ještě během slyšení sem stihli zajít a vše v tichosti, neokázale připravit. Miriat se stáhlo hrdlo. Tihle lidé, kteří ji zatím ani neznali, nestáli o díky a nechtěli, aby se cítila zavázaná.

„Je to víc, než jsem čekala,“ odpověděla.

Porodní bába souhlasně přikývla. „Jsem ráda, že to říkáš. Upozornila jsem Almu, že se objevíš. Staré kosti mi to prozradily. A mladá matka potřebuje bezpečné, teplé místo, kde by složila hlavu.“ Zadívala se na Miriat pozorněji. „A kde by si v klidu poplakala, jak vidím.“

Miriat si ani neuvědomila, že pláče. Utřela si slzy hřbetem ruky a raději neodpovídala.

Starší žena dokončila prohlídku, potom z brašny vytáhla několik hliněných kalíšků s masťou a postavila je na matraci. „To je na bolavá místa,“ řekla.

„Ale... já nemám čím zaplatit,“ zakoktala Miriat.

„To uděláš později.“ Dola zvedla ruku. „Příští měsíce se musíš spolehnout na pomoc jiných lidí a po čase jim to jistě nějak oplatíš. Na to rozhodně nezapomeň. Strigy se o sebe navzájem starají. Tedy do určité míry. Ale taky tě budou bedlivě sledovat a všechno si pamatovat.

No, a teď k dítěti. Dbej na to, aby bylo neustále v teple,“ pokračovala a podala děčko zpět Miriat. „Samo se časem naučí ovládat svoje druhé srdce, ale do té doby musíš být obezřetná. Malé děčko ještě nezná sebekontrolu. Jeho druhé srdce proto nesmí dostat důvod se projevit.“

Starší žena se ještě pousmála a potom mlčky odešla. Mladší Dola ještě chvíli otálela, pak Miriat překvapila tím, že ji krátce objala; vzápětí zmizela také.

Miriat se rozhlédla po novém příbytku a Salka v její náruči spokojeně zavzdychala.

„Nějak to půjde,“ usmála se na ni matka. „Zvládneme to, o to už se postarám.“

2

O devatenáct let později

Salka naslouchala pravidelnému rytmu svých kroků. Podzimní slunce jen stěží pronikalo korunami stromů na mechem pokrytou půdu. Kdesi nad hlavou křikl její sokol Munu. Salka ho neviděla, ale šla dál za jeho hlasem, a když se půda změnila ve změť vlhkých kořenů, začala našlapovat opatrněji. Nesměla upadnout a způsobit sebemenší hluk.

Na okamžik se zastavila, aby si utáhla šátek kolem hlavy, který jí držel černé kudrny z očí, pak sáhla do koženého vaku a poslepu nahmátla prak.

Kručení v žaludku jí připomnělo, že nesnídala. Měla s sebou tmavou placku se sádlem, ale raději ji nechala na pokoji pro případ, že by ten den nic neuločila. Miriat pro ni sice vždy nějaké jídlo schovala, i když měly zrovna prázdnou spíž, ovšem Salka si časem uvědomila, že jí matka často jen přenechala svůj oběd nebo večeři. Ani jedna se o tom nikdy nezmínila. Obě se spíš pokradmu snažily přimět tu druhou, aby nejdřív sama zahrnala hlad.

Salka se předklonila, protože si všimla čerstvě okousané rostlinky a pak chomáče šedých chlupů uvízlého na větvi. Králíci v horách Heyne už měnili letní srst za zimní a nechávali za sebou podobné stopy, jež uměl dobrý lovec snadno sledovat.

Salka ráda lovila na téhle straně hor, kde mělo v měkké půdě nory mnoho drobnějších živočichů.

Když teď pod borůvkám zhlédla drobná šedá ušiska, usmála se. *Tady jsi!*

Umístila do praku říční oblázek a rozcvičila si ramena. Pak dobře nacvičeným pohybem zápěstí napnula prak, až to zasvištělo, a zamířila. Králík se postavil na zadní a našpicoval uši. Salka přimhouřila oko a vystřelila.

Kámen zasáhl králíka s hlasitým žuchnutím. Zvíře se zakymácelo, jako by ještě netušilo, že přišel jeho konec, potom se zhroutilo na zem. Na rudozelené půdě připomínalo šedobílou záplatu.

Salka vydechla a pískla na prsty. Munu se střeohlav snesl z nebe, popadl králíka a hodil jí ho k nohám. Když pak usedl na Salčino rameno, pohládila ho a on pískl. „Moc dobře, Munu!“ Salka zvedla kořist a vložila ji do vaku. Ještě sokola podržala na krku a on jí ozobával prsty. „Co kdybychom se vrátili hezčí cestou? Jak? Že by se ti to líbilo?“ Naklonila hlavu k sokolovi a zazubila se. „Tvé přání je mi rozkazem.“

Znovu hvízdla a vyrazila na západ k rokli, kterou kdysi vytvořila již vyschlá řeka. Stěny rokle byly strmé, řídké porostlé stromy, hustěji planými růžemi. Jako dítě sem často chodívala a pletla si sladce vonící věnce do vlasů. Představovala si, že je princezna nebo čarodějka z pohádek, co jí vyprávěla matka, a s rozpřaženými pažemi stála na okraji rokle, jako by čekala na větrné duchy, až ji zanesou do jejího paláce za horami Heyne.

Dnes už na to místo chodívala jen pro zralé šípky do koláčů. Fantazírováním se přece nikdo nenají.

Raději přimhouřila oči. Nebyla na silné slunce bez clony hustých borovic zvyklá a stála přece jen několik kroků od srázu. Nejlepší šípky však zrají na slunci, ne pod korunami stromů.

V rychlosti jednou rukou trhala rudé plody, druhou si přidržovala vak na rameni. Náhle se dotkla trnité větve

a několik trnů se jí zabodlo do kůže. „Jau!“ vyjekla, strčila si prst do pusy a přitom jí z dlaně vyklouzla na zem hrst šípků.

Vrhla se za nimi, aby nespadly do rokle.

Když se jí noha smekla na vlhkém kořeni, Munu varovně pískl, ale Salka už padala, nebo spíš klouzala po stěně rokle dolů a zuřivě chňapala po větvích a kořenech.

Nemusela se dívat, dobře věděla, jak ostré kamení na ni dole čeká. Srdce se jí rozbušilo a vyděšeně vzlykla.

Pod rukou se jí začal formovat temný stín, který se zarával do půdy a vlekl ji zpět nahoru.

To ne! Salku zaplavila vlna znechucení, silnější než strach. Už slyšela, jak jí krev hučí v uších a srdce strigy se hlásí na pomoc. Kousla se do rtu a pokusila se dýchat pomaleji i navzdory strachu a ledovému potu na zádech. S pomalejším dechem se stín i jeho moc začaly stahovat zpět do jejího nitra.

Jakmile se pustila stěny rokle, opět sklouzla o několik stop níž. S hrůzou v očích zarávala nohy do svahu, aby našla nějakou oporu.

Zoufale se natáhla a zachytila se šípkové větve. Do dlaně se jí zaryly trny, ale přece jen se s bolestným vzlykáním vydrápala nahoru.

Tam chvíli ležela na zádech a zuby si z ruky vytahovala trní. Dokázala to, ale děs a hrůza ji ještě neopustily. Uvědomila si, že se málem podvolila pokušení, a na chvílku zavřela oči. Tohle nesmí nikomu prozradit, vždyť málem porušila jejich hlavní zákon. Takovou bezbožnost musí udržet v tajnosti, poručila si, ale zachvěla se přitom odporem.

Za chvíli se vydá zpět od vesnice a na tuhle nehodu zapomene. Marně se však snažila uklidnit a ovládnout, protože srdce strigy teď útočilo na její chabou obranu s každým nadechnutím.

3

Miriat se narovnala v zádech; bolela ji po dopoledním barvení příze, co si připravila na nový plášť pro dceru. Zadávala se na ruce – měla je od kopřiv jasně zelené. Povzdechla si, rozhlédla se a mávla na přítelkyni, která vlekla vědro s vodou do sousední chaty. Trina, Maladiina matka, byla drobná tmavovláška s velkýma hnědýma očima a věčným úsměvem. Na jedné tváři měla výraznou fialovou skvrnu, což ji v mládí sice trápilo, ale pro ty, co ji milovali, znamenala skvrnka míň než loňský sníh.

„Nechceš s tím pomoci, Trino?“ zeptala se Miriat a netušila, jestli by raději slyšela jasné „ne“ nebo uvítala důvod, proč na chvíli nechat barvení. Vlna se koneckonců může máčet o něco déle, barva látky bude o to výraznější.

„Není třeba, ale tvoje společnost mi vždycky udělá dobře. Vařím omáčku, a jestli máš co přihodit, najíme se klidně všichni.“ Trina trhla hlavou k cibulovému záhonku, na který byla Miriat nesmírně pyšná. Nikdo jiný ve vsi neuměl vypěstovat tak dobrou cibuli.

„Jednu dvě cibule klidně oželím,“ zasmála se Miriat a přesunula si stoličku přede dveře Trininy chaty. Trina po chvílce vyšla ven s dobře vykrmeným králíkem.

„Tohle čtyři lidi slušně nasytí,“ řekla s hrdostí v hlase. Její dcera byla skvělá v lovu i v kladení důmyslných pastí. Salka za ní také odmalička všude chodila a se zájmem naslouchala každému jejímu slovu.

„Hádám, že i pět lidí,“ přerušil je veselý hlas. To už u nich stála Dola, pohodila před Miriat sáček s bramborami a pak

ztěžka dosedla na Maladiinu stoličku, která pod její vahou povážlivě zaskřípěla. Miriat pobaveně mrkla na Trinu, protože už věděla, že v sáčku bude brambor tak akorát jen pro věčně hladovou Dolu.

„Jak to že se tvá proroctví vždycky vztahují pouze na večere u jiných?“ Miriat už kamenným nožem stahovala králíka. Teď povytáhla obočí.

„Nemůžeme si vybrat, jaká část osudu se nám vyjeví,“ zazubila se Dola a poposedla, aby si našla pohodlnější pozici. Byla to ženská jako broskvička. Za osmnáct let dospěla v dobře naladěnou ženu plných tvarů. Z neo-hrabaného děcka, co kdysi vítalo Miriat u brány, se stala sebevědomá osůbka, jež dobře věděla, jaký efekt má její hezká kulatá tvář na místní mladé muže. Teď se pohladila po oblém bříše, a Miriat pojala podezření, že v něm nosí víc než poslední jídlo. Dola se však k ničemu nepřiznala, a Miriat tedy nevyzvíдалa.

„Tak co? Dočkáme se dneska večer i mojí dcery, nebo se zas v lese ztratila s Markusem? Ta její náhlá mizerná orientace by mohla brzy znamenat práci pro porodní bábu. A vážně doufám, že máš v tom sáčku víc než pár scvrklých brambor.“ Trina ho s povzdechem zvedla ze země. Hosta by sice nikdy neodmítla, Dola však někdy příliš zneužívala její štědrost.

„No, měly jsme se tady s Maladiou sejít, ale ona...“ Dola se náhle zarazila, její veselá tvář potemněla. Ukázala kamsi za jejich záda. „Proč všichni utíkají do Almina domu?“

Alma seděla ve svém křesle, obklopená lidmi z vesnice, a její tvář neprozrazovala žádné emoce. Uprostřed kruhu stál mladík a klopil hlavu, až mu světlá kštice zakrývala větší část obličeje.

„Jde o Markuse,“ řekla Miriat Trině, která přes vyšší lidi neviděla dovnitř. „Je tam i Maladia.“